

БЛУДНИЯТ СИН

Скот Бритън

Помислете върху *Лука 15:11-32*, което е картина на Божието отношение към нас. Гледаме на това като на история за блудния син, но това е повече история за един баща с двама блудни синове. В контекста виждаме три различни илюстрации, показващи същата идея за това, как Бог се радва, когато едно от Неговите изгубени деца е намерено. Това се вижда в притчата за изгубената овца, изгубената монета и изгубения (блудния) син.

Притчата за блудния син показва чувствата на Бога към нас. Бащата на двамата сина представя Бога. Двамата сина илюстрират двата различни отговора, които вярващият може да избере. По-малкият син, който вероятно не може да се сравнява с по-големия си брат по отношение на поведението като основа за своето приемане, реши да се разбунтува срещу бащиния си начин на живот. Отиде при баща си, поиска си наследството и отиде в далечна страна. Там го пропиля с разпуснат живот, вероятно в търсене на любов и приемане.

Разбира се, случи се просто така, че когато парите му свършиха, избухна глад в страната и той изпадна в нужда. Завърши като млад евреин, хранещ прасетата. Този син се отчая толкова много, че желаше да си засити стомаха с храната на прасетата, но никой не му помогна. Истината е, че ако в този момент някой го беше спасил, това щеше да попречи на процеса, през който трябваше да премине. Ако беше избавен, може би никога нямаше да се върне вкъщи. Той трябваше да види своята нужда.

Един християнски съветник разказа следното: “Познавах млад мъж, който беше разочарован и ядосан на своята църква, защото хората го бяха предали. Той имал нужда от общение с тях и те не я задоволили достатъчно. Възможно е църквата да се е провалила по някакъв начин, но Бог е обещал да посрещне всички негови нужди. Затова или Бог също се е провалил, или този човек не се е нуждаел толкова от общение, колкото от липсата на общение, което би го научило много повече. Същото беше валидно и за блудния син. Той се нуждаеше от храна, но той се нуждаеше много повече от един празен корем. По-голямата нужда изискваше той да не получи храна.”

ПОГРЕШНИ ВЯРВАНИЯ

Синът реши какво трябва да прави. Той изрепетира речта, която щеше да произнесе пред баща си. Щеше да признае, че е съгрешил и че вече не е достоен да се нарече негов син. Щеше да стане слуга на баща си, за да може да яде. Тази кратка реч показваше част от неговото мислене. Той беше прав по отношение на факта, че е съгрешил. Но когато каза: “*Не съм достоен да се нарека твой син, направи ме като един от твоите наети слуги*”, той разкри някои свои погрешни вярвания.

Кой определя стойността? Блудният син не можеше да определи цената си като син, само бащата можеше. Така и ние не можем да определим своята собствена цена, само нашият небесен Баща има това право.

Второто погрешно вярване е разкрито в изреча: *“Вече не съм достоен”*. Той показва, че в определен момент синът си мислеше, че е достоен, но сега вече не е. Причината за появилата се промяна според него е грешното му поведение. Синът чувства, че е станал недостоен поради своя грях. Накратко синът казва: “Аз съм това, което правя.” или “Моето поведение определя моята стойност”. По-рано, когато беше покорен на баща си, той беше достоен да се нарича негов син. Сега, когато е бил непокорен, вече не е достоен. Каква е истината? Беше ли синът достоен? Истината е, че синът беше достоен да се нарича “син на баща си”. От самия момент, когато синът е бил роден, той е достоен да се нарече “син”, защото това е той. Той все още беше достоен, дори след своето грешно поведение, защото все още беше син. Когато съгреси, той просто не действаше според своята истинска самоличност.

Последната погрешна представа се вижда, когато синът казва: “Направи ме като един от наемните си слуги”. Синът се чувстваше толкова недостоен за бащиното си приемане, че чувстваше, че може да бъде само слуга, а не син. Един слуга се покорява и служи по задължение, защото **трябва**, а не защото **иска**. Слугата служи така, че вероятно може да получи оскъдните облаги на един слуга. Той трябва да служи постоянно или ще загуби своето положение пред господаря. Не може да си почине от страх, че ще бъде изгонен. Ако се провали в изпълнението на заповедите на господаря, няма да получи благословието на господаря. Блудният син беше убеден, че е загубил своето положение пред баща си и затова се надяваше, че може да заслужи обратно част от него, като работи за баща си.

Скъпи читателю, това е мястото, където са повечето от християните. Те са били въввлечени в някакъв грях еднократно или системно. Тогава те се обръщат към Бога, изповядвайки колко са грешни, колко са недостойни. Те обещават никога да не се поддават отново на този грях и посвещават себе си да служат на Бога дори повече, с цел да компенсират своя провал. Живеят във взаимоотношението “господар-слуга” с Бога.

ПО-ГОЛЕМИЯТ БРАТ

По-малкият син не е единственият, който има проблем. Помислете и за по-големия. В това отношение той не е по-различен от по-малкия. Работел е вярно на баща си, но мотивът му е бил на основата на взаимоотношението “господар-слуга”. По-големият син се ядоса, когато откри, че по-малкият му брат е приет отново и се радва на бащината любов. Гневът е показателен за неговите погрешни вярвания.

По-големият син също вярваше, че трябва да **заслужи** бащиното благословение. Той отговаря на бащиния си въпрос, като казва: “Всичките тези години ти служих и не съм пренебрегнал нито една твоя заповед, но ти никога не ми даде угоено теле, за да се повеселя с моите приятели.” По-големият син си мислеше, че трябва да **заслужи** угоеното теле.

Колко от нас се ядосват, когато виждаме други християни да получават похвала или видимо благословение от Бога, когато знаем, че сме били по-верни и покорни. Не ни изглежда честно след всички неща, които сме направили за Бога. Вместо да се радваме, че един брат се е завърнал или пък е получил благословение, ние завиждаме.

БАЩИННИЯТ ОТГОВОР

Истинската тема на тази притча не е отговорът на по-малкия син или този на по-големия, а реакцията на бащата. Ударението е отговорът на бащата при завръщането на **двамата** му сина.

Забележете какво казва бащата на по-възрастния син: “Дете мое, ти винаги си бил с мен и **всичко мое е твое.**” Бащата беше разделил имота си между синовете по-рано, когато по-младият син поиска своята част от имота (*стих 12*). По-големият син се опитваше да спечели онова, което вече беше негово! Бащиното отношение не беше осъждащо, а по-скоро стремящо се към сина, дори когато синът не търсеше бащата. Бащата изрази своята любов към сина и му напомни, че не е трябвало да заслужава нещо. То вече е било негово.

БАЩИННАТА ЛЮБОВ – ДАДЕНА, А НЕ ЗАСЛУЖЕНА

Ние също не трябва да заслужаваме нищо от Бога. Не трябва да работим по-усилно, за да придобием Христоводобни качества или да получим изява на Неговата любов. Бог вече е разделил Своето неограничено богатство на Своите деца чрез личността на Исус Христос. Когато приехме Христос, ние приехме всичко, което е Негово. То е наше по наследство, по рождение. То ни е подарък от нашия Баща.

Скъпи читателю, разбираш ли последствията от твоето наследство - наследство, което **вече** е твое? Ако никога не си преживял безусловна любов, можеш ли да приемеш Бащината неограничена любов към теб и да се стоплиш в нея? Други, които може би разбират Божията неограничена любов, често страдат и се стремят да бъдат повече като Исус само за да бъдат разочаровани отново и отново. Можеш ли да оцениш факта, че вече си наследил характеристиките на Христос? Всичко, което принадлежи на Христос, е и твое.

Нека да помислим още за отговора на бащата към по-младия син. Както толкова много християни, по-младият син беше прахосал даденото от баща му. Беше се провалил в това, да използва мъдро ползата от взаимоотношението си със своя баща. Дори в този пълен провал, бащината любов беше там. Без да притиска, без да насилва или манипулира, просто чакайки. Това не бе само интелектуална любов, която бащата имаше към сина си. Когато синът дойде на себе си и се върна въкъси, бащините емоции избликнаха.

Писанието ни казва, че когато синът все още беше далеч от къщи, бащата го видя и почувства състрадание. Ти виждаш, че бащата очакваше и гледаше за своя син, знаейки че вероятно той ще се върне. Когато бащата го видя, почувства състрадание. Нямахме омраза, гняв, негодувание или огорчение. Неговото сърце беше преизпълнено със състрадание и любов. След това бащата се **затича!** Затича се към сина си, не за да го осъди или да вика срещу него, а да го прегърне и целуне.

Бащата не само прегръща и целува сина си, а го облича с най-хубавата премяна и поставя скъпоценен пръстен на ръката му. Заколва угоеното теле за сина си и организира празненство. Прилича на победоносно празненство, когато един герой-победител се завръща у дома, но в действителност то е израз на бащините чувства при завръщането на едно своенравно дете.

БОГ ТИЧА КЪМ ТЕБ

Заслужаваше ли синът такова отношение от своя баща? ДА! Синът го заслужаваше, защото беше син. Даваше ли основание поведението му за такова отношение? Съвсем не. Бащата приемаше сина си поради това, което е той, не заради онова, което е извършил. Бащата не беше доволен от поведението на сина си, но това беше неговият **син!**

Сега, спомни си, че този баща олицетворява Бога. Това е единственото място в Библията, където Бог е показан като тичащ. Той тича да прегърне Своето дете (буквално да се хвърли на врата му) и да го целуне. Това ни показва чувството, което Бог има към теб. Той също тича към теб поради състрадание и любов, защото желае да те прегърне и целуне. Бог тича към теб!

Повечето вярващи обикновено мислят за Божия гняв към тях. “Сигурно Той ще ме накаже, ще ме осъди”, казват те. Напротив! Божието сърце е съкрушено поради греха и, в същото време, изпълнено с любов и нежност към Своето дете. Чувствата на Бога Го подтикват да изтича към Своето дете - да изтича към теб!

ПРИЕМАНЕ НА БАЩИНАТА ЛЮБОВ

Това е истина, която трябва да приемеш чрез вяра. Ако гледаш на своите обстоятелства като доказателство за Неговата любов към теб, понякога ще се чувстваш обичан, понякога не. Пасажът в Исаия казва: **“когато минаваш през водите”** и **“когато ходиш през огъня”**, а не **“ако минаваш през тях”**. Истината за Неговата любов трябва да бъде приета чрез вяра. Трябва да бъде установена в сърцето ти, ако искаш да преживееш победа и да познаеш мира по време на изпитанията. Ако не

вярваш в това, всички останали аспекти на християнския ти живот ще имат изкривено значение за теб.

Въпросът не е дали можеш да приемеш Божията любов, а **ще** я приемеш ли? Ще я приемеш ли, независимо от онова, което можеш да направиш за Бога, и въпреки всичко, което си направил срещу Него? Ще избереш ли да повярваш в Божията любов въпреки обстоятелствата и чувствата си?

Възлюбено Божие дете, можеш ли да си представиш Бога, тичащ към теб от искрена радост поради това, че си при Него? Той те обича, цени те и е емоционално привързан към теб. Всемогъщият Бог, Царят на царете и Господ на Господарите тича към теб, за да изрази Своята любов и приемане!

Бог тича!?! Да, наистина! Защо? Защото те цени като Свое дете. Той копнее да изрази любовта Си към теб. Достоен ли си да тича към теб? Бог мисли, че си! Защото си Негов! Ще приемеш ли това?

Това може да бъде просто интелектуално знание. Имаш ли уши, за да чуеш? Размишлявай върху това! Нека то да проникне в сърцето ти. Нека да се промъкне в чувствата ти.

Това е истина – истината, която те освобождава!!

